AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2005. március 17. *

A T-187/03. sz. ügyben,

Isabella Scippacercola (lakóhelye: Brüsszel [Belgium], képviselik kezdetben: K. Adamantopoulos és D. Papakrivopoulos ügyvédek, később: Adamantopoulos és B. Keane solicitor, kézbesítési cím: Luxembourg)

felperesnek,

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselik: L. Flynn és P. Aalto, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

alperes ellen

a Bizottság 2003. március 19-i, a Spatán (Görögország) épülő athéni új nemzetközi repülőtér tervére vonatkozó dokumentumhoz való hozzáférés biztosítása iránt a felperes által előterjesztett kérelmet elutasító határozatának megsemmisítése iránti keresete tárgyában,

* Az eljárás nyelve: angol.

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (harmadik tanács),

tagjai: J. Azizi elnök, M. Jaeger és Czúcz O. bírák,

hivatalvezető: I. Natsinas tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2004. szeptember 9-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

Jogi háttér

1 Az EK 255. cikk az alábbiak szerint rendelkezik:

„(1) Bármely uniós polgár, valamint valamely tagállamban lakóhellyel, illetve létesítő okirat szerinti székhellyel rendelkező természetes vagy jogi személy jogosult az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz hozzáférni a (2) és (3) bekezdésnek megfelelően meghatározandó elvek és feltételek szerint.

(2) Az e dokumentumokhoz való hozzáférési jog általános elveit és köz- vagy magánérdeken alapuló korlátozásait az Amszterdami Szerződés hatálybalépésétől számított két éven belül a Tanács határozza meg a 251. cikkben megállapított eljárásnak megfelelően.

[...]"

2 Az Amszterdami Szerződés záróokmányához csatolt 35. sz. nyilatkozat (a továbbiakban: a 35. sz. nyilatkozat) szerint:

„A Konferencia megállapodott abban, hogy az Európai Közösséget létrehozó szerződés 255. cikke (1) bekezdésében említett alapelvek és feltételek lehetővé teszik, hogy egy tagállam arra kérje a Bizottságot vagy a Tanácsot, hogy az e tagállamból származó dokumentumot a tagállam előzetes hozzájárulása nélkül harmadik felekkel ne közölje."

3 Az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló, 2001. május 30-i 1049/2001 európai parlamenti, tanácsi és bizottsági rendelet (HL L 145., 43. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 331. o.) meghatározza az ezen intézmények dokumentumaihoz való, az EK-Szerződés 255. cikkében előírt hozzáférési jogra irányadó elveket, feltételeket és korlátozásokat [az 1049/2001 rendelet 1. cikkének a) pontja]. Ez a rendelet 2001. december 3-án lépett hatályba.

4 Az 1049/2001 rendelet 2. cikke az alábbiak szerint rendelkezik:

„(1) Bármely uniós polgár, valamint valamely tagállamban lakóhellyel, illetve létesítő okirat szerinti székhellyel rendelkező természetes vagy jogi személy jogosult az intézmények dokumentumaihoz hozzáférni az e rendeletben meghatározott elvek, feltételek és korlátok szerint.

[...]

(3) Ez a rendelet az intézmény birtokában lévő dokumentumokra vonatkozik, amely dokumentumokat az intézmény állított ki, vagy hozzá érkeztek, és amelyek az Európai Unió tevékenységi területeire vonatkoznak.

[...]"

5 Az 1049/2001 rendeletnek az értelmező rendelkezéseket tartalmazó 3. cikke szerint:

„E rendelet alkalmazásában:

a) dokumentum: az adathordozótól (papír, elektronikus forma vagy hang-, kép- vagy audiovizuális felvétel) függetlenül, az intézmény feladatkörébe tartozó politikára, tevékenységre és döntéshozatalra vonatkozó üggyel kapcsolatos adattartalom;

b) harmadik fél: természetes vagy jogi személy, vagy pedig az érintett intézményen kívüli szervezet, beleértve a tagállamokat, más közösségi vagy a Közösségen kívüli intézményeket és testületeket, valamint harmadik országokat."

6 Az 1049/2001 rendelet 4. cikke, amely az említett hozzáférési joggal kapcsolatos kivételeket határozza meg, az alábbiak szerint rendelkezik:

„(1) Az intézmények megtagadják a dokumentumokhoz való hozzáférést, ha a közzététel [helyesen: hozzáférhetővé tétel] kedvezőtlenül befolyásolná a következők védelmét:

a) a közérdek tekintetében:

– közbiztonság,

– védelmi és katonai ügyek,

– nemzetközi kapcsolatok,

– a Közösség vagy valamely tagállam pénzügyi, monetáris vagy gazdaságpolitikája

b) a személyiség és a magánszemély becsületének védelme, különösen a személyi adatok védelmére vonatkozó közösségi joganyagnak megfelelően.

(2) Az intézmények megtagadják a dokumentumokhoz való hozzáférést, ha a közzététel [helyesen: hozzáférhetővé tétel] hátrányosan befolyásolná a következők védelmét:

– természetes vagy jogi személy kereskedelmi érdekei, beleértve a szellemi tulajdont is;

– bírósági eljárások és jogi tanácsadás;

– ellenőrzések, vizsgálatok és könyvvizsgálatok célja,

kivéve ha a közzétételhez [helyesen: hozzáférhetővé tételhez] nyomós közérdek fűződik.

[...]

(4) A harmadik személyek dokumentumait illetően az intézmény köteles a harmadik személlyel egyeztetni annak megállapítása érdekében, hogy az (1) vagy a (2) bekezdésben felsorolt valamely kivétel alkalmazható-e, kivéve ha egyértelmű, hogy a dokumentum közzétehető [helyesen: hozzáférhetővé tehető], vagy nem tehető közzé [helyesen: hozzáférhetővé].

(5) Bármely tagállam kérheti az intézménytől, hogy előzetes beleegyezése nélkül az intézmény az illető tagállamtól származó dokumentumot ne tegye közzé [helyesen: hozzáférhetővé].

(6) Ha a kivételek bármelyike a kért dokumentumnak csak részeit érinti, a dokumentum fennmaradó részei közzétehetők [helyesen: hozzáférhetővé tehetők].

[...]"

7 Az 1049/2001 rendelet 5. cikke, amelynek címe „A tagállamokban található dokumentumok", előírja:

„Ha valamely tagállamhoz a birtokában lévő, valamely intézménytől származó dokumentum iránti kérelem érkezik, a tagállam konzultál az érintett intézménnyel olyan döntés meghozatala érdekében, amely nem veszélyezteti e rendelet céljainak megvalósítását, kivéve ha egyértelmű, hogy a dokumentum közzétehető [helyesen: hozzáférhetővé tehető], vagy nem tehető közzé [helyesen: hozzáférhetővé].

A tagállam a kérelmet átirányíthatja az intézményhez [helyesen: megküldi az intézménynek]."

8 Az 1049/2001 rendeletnek a minősített dokumentumok kezelésére vonatkozó 9. cikke a következők szerint rendelkezik:

„(1) A minősített dokumentumok az intézményektől vagy az általuk létesített ügynökségektől, tagállamoktól, harmadik országoktól vagy nemzetközi szervezetektől származó, az érintett intézmény szabályainak megfelelően »TRÈS SECRET/TOP SECRET«, »SECRET« vagy »CONFIDENTIEL« minősítésű dokumentumok, amelyek védelme az Európai Unió, illetve annak egy vagy több tagállama alapvető érdeke a 4. cikk (1) bekezdése a) pontjának hatálya alá tartozó területeken, nevezetesen közbiztonsági, védelmi és katonai ügyekben.

(2) A 7. és 8. cikkben megállapított eljárások alapján a minősített dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelmekkel csak azok a személyek foglalkozhatnak, akik jogosultak betekinteni ezekbe a dokumentumokba. Ezek a személyek, a 11. cikk (2) bekezdésének sérelme nélkül, azt is értékelik, hogy a minősített dokumentumokra milyen hivatkozások tehetők a nyilvános nyilvántartásban.

(3) A minősített dokumentumok csak a kibocsátó hozzájárulásával vehetők fel a nyilvántartásba, illetőleg adhatók ki.

[...]"

9 Az 1049/2001 rendelet alkalmazása részletes szabályainak 5. cikke (címe: Konzultációk), amely az eljárási szabályzatának módosításáról szóló, 2001. december 5-i 2001/937/EK, ESZAK, Euratom bizottsági határozat (HL L 345., 94. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 408. o.) mellékletében szerepel, előírja:

„(1) Ha a Bizottsághoz a Bizottság birtokában lévő, de egy harmadik féltől származó dokumentum iránti hozzáférési kérelem érkezik, az a főigazgatóság vagy szervezeti egység, amelynél a dokumentum található, ellenőrzi, hogy az 1049/2001/EK rendelet 4. cikkében megállapított kivételek egyike alkalmazandó-e a dokumentumra. Amennyiben a kért dokumentum a Bizottság biztonsági szabályai szerint minősített dokumentum, úgy e szabályzat 6. cikkét alkalmazzák.

(2) Amennyiben e vizsgálatot követően a dokumentummal rendelkező főigazgatóság vagy szervezeti egység úgy ítéli meg, hogy az 1049/2001/EK rendelet 4. cikkében megállapított kivételek valamelyike értelmében a hozzáférést meg kell tagadni, az elutasító választ anélkül kell megküldenie a kérelmezőnek, hogy a dokumentum szerzőjeként szereplő harmadik féllel konzultálna.

(3) A dokumentummal rendelkező főigazgatóság vagy szervezeti egység a szerzőként szereplő harmadik féllel folytatott konzultáció nélkül jóváhagyja a kérelmet, ha

a) a kért dokumentum szerzője révén, vagy az említett rendelet vagy hasonló rendelkezések értelmében korábban már nyilvánosságra került;

b) a dokumentum tartalmának felfedése vagy részbeni felfedése nyilvánvalóan nem érintené az 1049/2001/EK rendelet 4. cikkében említett érdekek egyikét sem.

(4) Minden egyéb esetben konzultálni kell a szerzőként szereplő harmadik féllel. Különösen akkor, ha a hozzáférés iránti kérelem valamely tagállamból származó dokumentumra irányul, az a főigazgatóság vagy szervezeti egység, amelynek tulajdonában van a dokumentum, konzultál a származás szerint illetékes hatósággal, amennyiben:

a) a dokumentum az 1049/2001/EK rendelet alkalmazásának időpontja előtt került a Bizottsághoz;

b) a tagállam kérte a Bizottságot, hogy az 1049/2001/EK rendelet 4. cikkének (5) bekezdésével összhangban a tagállam előzetes hozzájárulása nélkül ne hozza nyilvánosságra a dokumentumot.

(5) A szerző – a megkérdezett harmadik fél – válaszára biztosított határidő nem lehet öt munkanapnál rövidebb, viszont annak lehetővé kell tennie, hogy a Bizottság is betartsa saját válaszadási határidejét. Amennyiben az előírt határidőn belül nem érkezik válasz, illetve a harmadik fél nem lelhető fel, vagy nem azonosítható, a Bizottság az 1049/2001/EK rendelet 4. cikkében említett kivételekre vonatkozó szabályokkal összhangban hoz döntést, figyelembe véve azonban a rendelkezésére álló információ alapján a harmadik fél jogos érdekeit.

(6) Ha a Bizottság a dokumentum szerzőjének kifejezett véleménye ellenére hozzáférést kíván biztosítani egy dokumentumhoz, értesíti a szerzőt arról a szándékáról, hogy tíz munkanap elteltével nyilvánosságra hozza a dokumentumot, és felhívja annak figyelmét a nyilvánosságra hozatal megakadályozására rendelkezésére álló jogorvoslati lehetőségekre.

[...]"

A jogvita alapját képező tényállás

10 I. Scippacercola 2003. január 29-i levelében azt kérte a Bizottságtól, hogy biztosítson számára hozzáférést több dokumentumhoz, köztük a Spatában épülő athéni új nemzetközi repülőtér tervére vonatkozó költség-haszon elemzéshez. Erre a tervre a Kohéziós Alapból származó közös finanszírozás vonatkozott.

11 A Bizottság Regionális Politikai Főigazgatósága (a továbbiakban: a Főigazgatóság) 2003. február 21-i levelében megtagadta a felperes számára a hozzáférést a költség-haszon elemzéshez, az alábbiakat fejtve ki:

„Ami a költség-haszon elemzés másolatának igénylésére vonatkozó kérelmét illeti, mivel az [...] 1049/2001 rendelet hatálybalépésének időpontját megelőző dokumentumról van szó, a [...] 2001/937 határozat 5. cikke rendelkezéseinek megfelelően a nemzeti hatóságokkal az egyeztetés megtörtént. A nemzeti hatóságok 2002. február 10-i faxukban tájékoztatták a [Regionális Politikai] Főigazgatóságot, hogy nem lehet engedélyezni a hozzáférést ehhez a dokumentumhoz.

A megtagadás indoka a szellemi tulajdonhoz fűződő jogok védelmével volt kapcsolatos. A kérdéses tanulmányt magántanácsadók készítették egy bank megbízásából. Ez a bank segített a görög államnak, titoktartási kötelezettség mellett, a terv iratainak elkészítésében.

E körülmények között a [Regionális Politikai] Főigazgatóság úgy ítéli meg, hogy az [...] 1049/2001 rendelet 4. cikke (5) bekezdésének megfelelően a kérdéses tanulmányt nem lehet hozzáférhetővé tenni [...]."

12 Az alperes ugyanezen levelében megküldte a felperesnek a Kohéziós Alap pénzügyi támogatása iránti kérelemnek a „Főbb következmények leírása" című részét, amely a költség-haszon elemzés főbb aspektusainak rövid leírását tartalmazta.

13 A felperes 2003. február 24-i és március 28-i leveleiben ismét előterjesztette kérelmét.

14 A Bizottság főtitkára 2003. március 19-i levelében (a továbbiakban: a megtámadott határozat), amelyet 2003. március 31-én kézbesítettek a felperesnek, megerősítette a kért dokumentumhoz való hozzáférés megtagadását. Ez a levél a következőket tartalmazza:

„Köszönettel vettem 2003. február 26-án nyilvántartásba vett február 24-i levelét, amelyben az új athéni nemzetközi repülőtér építési tervére vonatkozó költség-haszon elemzés teljes szövegéhez való hozzáférés iránti kérelmének ismételt vizsgálatát kéri.

Ezt az elemzést egy bank készítette a görög nemzeti hatóságok (Nemzetgazdasági Minisztérium) megbízásából.

A [...] 2001/937 határozattal elfogadott, az 1049/2001 rendelet alkalmazása részletes szabályainak 5. cikke (4) bekezdése a) pontja rendelkezéseinek megfelelően a Bizottság szolgálatai egyeztettek a görög hatóságokkal a Bizottságnak a rendelet hatályba lépésének időpontja (2001. december 3.) előtt megküldött dokumentum hozzáférhetősége vonatkozásában. A görög hatóságok válaszul jelezték, hogy nem egyeznek bele e dokumentum Bizottság általi hozzáférhetővé tételébe.

Az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (5) bekezdése alapján eljárva nem áll módomban hozzáférést biztosítani az Ön részére e dokumentumhoz, következésképpen meg kell erősítenem a Regionális Politikai [Főigazgatóság] önnel szemben hozott megtagadó határozatát.

[...]"

Eljárás és a felek kérelmei

15 A felperes 2003. május 28-án benyújtott keresetlevelében a jelen keresetet terjesztette elő.

16 Az előadó bíró jelentése alapján az Elsőfokú Bíróság a szóbeli szakasz megnyitásáról határozott.

17 A felek előadásait és az Elsőfokú Bíróság által feltett kérdésekre adott válaszait a 2004. szeptember 9-én megtartott tárgyaláson hallgatták meg.

18 A felperes azt kéri az Elsőfokú Bíróságtól, hogy:

– semmisítse meg a megtámadott határozatot;

– kötelezze az alperest az eljárás költségeinek viselésére.

19 Az alperes azt kéri az Elsőfokú Bíróságtól, hogy:

– a keresetet, mint megalapozatlant, utasítsa el;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

Indokolás

20 A felperes keresetének alátámasztására négy jogalapot hozott fel. Az első jogalapban jogi hibára és a tények nyilvánvalóan téves értékelésére hivatkozik, amennyiben a Bizottság tévesen minősítette a kért dokumentumot tagállamtól származónak. A második jogalapban jogi hibára hivatkozik, amennyiben a Bizottság nem értékelte a kért dokumentum hozzáférhetővé tételével kapcsolatban a görög állam által az elutasító véleményének alátámasztására kifejtett indokokat. A harmadik jogalapban

a megtámadott határozat kapcsán az indokolási kötelezettség megsértésére hivatkozik. A negyedik jogalapban jogi hibára hivatkozik, amennyiben a Bizottság nem vizsgálta meg a kért dokumentumban szereplő információkhoz való részleges hozzáférés engedélyezésének lehetőségét.

Az első jogalapról, amely szerint a Bizottság tévesen minősítette a kért dokumentumot tagállamtól származónak

A felek érvei

21 A felperes fenntartja, hogy a megtámadott határozat jogi hibán és a tények nyilvánvalóan téves értékelésén alapszik, amennyiben az alperes tévesen minősítette a kért dokumentumot tagállamtól származónak. Álláspontja szerint az alperes tévesen értelmezte és alkalmazta az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (5) bekezdését, valamint a 2001/937 határozat 5. cikkének (4) bekezdését. Az alperes megsértette az 1049/2001 rendelet 1. cikkének a) pontját, valamint e rendelkezés és az ítélkezési gyakorlat által is megerősített, a Bizottság dokumentumaihoz való lehető legszélesebb körű hozzáférés elvét.

22 A felperes fenntartja, hogy az alperes hibát követett el, amikor a kért dokumentumot a görög hatóságoktól származónak minősítette. Álláspontja szerint a kért dokumentum harmadik személytől származik, és az 1049/2001 rendelet 4. cikke (4) bekezdésének rendelkezéseit kellett volna alkalmazni.

23 A felperes megjegyzi, hogy a rendelet különböző nyelvi változatai alátámasztják azt az értelmezést, amely szerint a „származó" kifejezés olyan dokumentumra vonatkozik, amelyet a tagállam készített vagy a tagállam részére készítették.

24 Álláspontja szerint a kért dokumentumot az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (4) bekezdése szerinti „harmadik személy dokumentumának" kellett volna minősíteni. Az alperes 2003. február 21-i leveléből következik, hogy a kért dokumentum szerzői vagy a magántanácsadók vagy a bank, amelyek a tervdokumentáció összeállítása keretében feltételezhetően elkészítették a költség-haszon elemzést.

25 Másfelől, mivel a pénzügyi támogatás megítélésének egyik feltétele a költség-haszon elemzés bemutatása volt, a kért dokumentum „tulajdonosának" a repülőtéri társaságot lehet tekinteni. A repülőtéri társaság volt a spatai repülőtér építési tervének végrehajtója és a Kohéziós Alap támogatásának kizárólagos kedvezményezettje. Mindenesetre biztos, hogy a kért dokumentum nem egy tagállamtól származik.

26 A felperes véleménye szerint a „származó" kifejezést szigorúan kell értelmezni. Ezen értelmezésnek összhangban kell lennie azzal a közösségi ítélkezési gyakorlattal, amely szerint a dokumentumokhoz való hozzáférés szabályai alóli kivételeket szigorúan kell értelmezni és alkalmazni (a Bíróság C-174/98. P. és C-189/98. P. sz., Hollandia és Van der Wal kontra Bizottság ügyben 2000. január 11-én hozott ítéletének [EBHT 2000., I-1. o.] 27. pontja, valamint az Elsőfokú Bíróság T-105/95. sz., WWF UK kontra Bizottság ügyben 1997. március 5-én hozott ítéletének [EBHT 1997., II-313. o.] 56. pontja).

27 Emlékeztet arra, hogy az 1049/2001 rendelet a dokumentumokhoz való lehető legszélesebb körű hozzáférésre hivatkozik (1. cikk a) pontja), és célként határozza meg azt, hogy a dokumentumokhoz való nyilvános hozzáférés jogának a lehető legteljesebben szerezzenek érvényt (preambulum). Ezzel a céllal lenne ellentétes az, ha a „származó" kifejezést olyan tágan értelmeznék, amely lehetővé tenné a dokumentumot a Bizottságnak csak „megküldő" tagállam számára, hogy az 1049/2001 rendelet 4. cikke (5) bekezdése rendelkezéseinek kedvezményében részesüljön.

28 A felperes vitatja az alperes azon állítását, hogy a szerző személye nem bír jelentőséggel. Épp ellenkezőleg, személye lényeges a dokumentumokhoz való hozzáférés engedélyezésének eljárása során. Ha nem lenne az, akkor bármely harmadik fél megkerülhetné az 1049/2001 rendelet követelményeit azzal, hogy egész egyszerűen egy tagállamot kérne meg a dokumentumnak a Bizottsághoz történő megküldésére.

29 A felperes elutasítja az alperesnek azt az állítását, amely szerint az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (5) bekezdését kell alkalmazni attól a pillanattól kezdve, hogy egy dokumentumot megküldtek egy közösségi intézménynek. A felperes szerint általában nem igazán nehéz azonosítani az egyes dokumentumok szerzőit. Mindenesetre a közigazgatás feladata megkönnyítése szempontjának nem kellene megelőznie az Európai Unió állampolgárai dokumentumokhoz való lehető legszélesebb körű hozzáférésének jogát, kivéve ha abból túlzott terhek származnának (a Bíróságnak a C-353/99. P. sz., Tanács kontra Hautala ügyben 2001. december 6-án hozott ítéletének [EBHT 2001., I-9565. o.] 29. és 30. pontja, valamint az Elsőfokú Bíróság T-14/98. sz., Hautala kontra Tanács ügyben 1999. július 19-én hozott ítéletének [EBHT 1999., II-2489. o.] 85–88. pontja). Jelen ügyben a dokumentum szerzőjének személye egyáltalán nem kétséges. Nyilvánvalóan harmadik személy hozta létre. Következésképpen a Bizottságnak az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (4) bekezdését kellett volna alkalmaznia ugyanezen rendelet 4. cikkének (5) bekezdése helyett.

30 Az alperes vitatja ezeket az érveket, és fenntartja, hogy az 1049/2001 rendelet értelmében az eljárás tárgyát képező dokumentum a Görög Köztársaságtól származik.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

31 Mindenekelőtt hangsúlyozni kell, hogy az 1049/2001 rendelet 2. cikkében meghatározott, az intézmények dokumentumaihoz való hozzáférés joga ugyanezen cikk (3) bekezdése szerint az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság birtokában lévő

olyan dokumentumokra vonatkozik, amelyeket ezek az intézmények állítottak ki, vagy amelyek hozzájuk érkeztek. Így az intézményeket adott esetben rá lehet kényszeríteni arra, hogy tegyék hozzáférhetővé a harmadik személyektől, az ugyanezen rendelet 3. cikke b) pontjában meghatározott harmadik személy fogalmának megfelelően ideértve a tagállamokat is, származó dokumentumokat.

32 Emlékeztetni kell arra, hogy az 1049/2001 rendelet hatálybalépését megelőzően a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló, 1994. február 8-i 94/90 EK, ESZAK, Euratom bizottsági határozat (HL L 46., 58. o.) szabályozta a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférést. E határozat 1. cikke formálisan is elfogadta a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló, a Tanács és a Bizottság által 1993. december 6-án elfogadott magatartási kódexet (HL 1993. L 340., 41. o.), amely a határozat mellékleteként szerepelt. Az említett magatartási kódex „Az első kérelmek kezelése" cím harmadik bekezdésében úgy rendelkezik, hogy „[h]a az intézmény birtokában lévő dokumentum szerzője természetes vagy jogi személy, tagállam, másik közösségi intézmény vagy szerv, illetve más nemzeti vagy nemzetközi szervezet, akkor a kérelmet közvetlenül a dokumentum szerzőjénél kell előterjeszteni". Következésképpen ezt a „szerző szabályának" nevezett rendelkezést alkalmazva egy intézmény nem volt jogosult hozzáférhetővé tenni a harmadik személyek széles körétől, ideértve a tagállamokat is, származó dokumentumokat, és a dokumentumokhoz való hozzáférést kérelmező kénytelen volt az adott esetben kérelmét közvetlenül a kérdéses harmadik személyhez intézni.

33 A szerző szabályát nem vette át az 1049/2001 rendelet, amely így megerősíti, hogy elvben az intézmények valamennyi dokumentuma a nyilvánosság számára hozzáférhető.

34 Mindenesetre az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (5) bekezdéséből az következik, hogy a harmadik személyek között a tagállamok egyedi bánásmódot élveznek. Ez a rendelkezés biztosítja a tagállamnak azt a lehetőséget, hogy egy intézménytől azt kérje, hogy előzetes beleegyezése nélkül ne tegye hozzáférhetővé a tőle származó dokumentumokat. Emlékeztetni kell arra, hogy az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (5) bekezdése a 35. sz. nyilatkozatot ülteti át, amely szerint a Szerződés magas

szerződő feleinek konferenciája megállapodott abban, hogy az EK 255. cikk (1) bekezdésében említett alapelvek és feltételek lehetővé teszik, hogy egy tagállam arra kérje a Bizottságot vagy a Tanácsot, hogy az e tagállamból származó dokumentumot a tagállam előzetes hozzájárulása nélkül harmadik felekkel ne közölje. Az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (5) bekezdése által a tagállamok számára biztosított e lehetőség magyarázata az, hogy e rendeletnek nem célja és nem is következménye a dokumentumokhoz való hozzáférésre vonatkozó nemzeti jogszabályok módosítása (lásd az 1049/2001 rendelet (15) preambulumbekezdését és az Elsőfokú Bíróság T-76/02. sz., Messina kontra Bizottság ügyben 2003. szeptember 17-én hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették hozzáférhetővé] 40. és 41. pontját).

35 Jelen ügyben fontos megállapítani, hogy a Kohéziós Alapra vonatkozóan előterjesztett finanszírozási kérelem keretében jutott az alperes az eljárás tárgyát képező dokumentumhoz. Ebből a szempontból meg kell jegyezni, hogy az 1999. június 21-i 1265/1999/EK tanácsi rendelettel (HL L 161., 62. o.; magyar nyelvű különkiadás 14. fejezet, 1. kötet, 78. o.), valamint az 1999. június 21-i 1264/1999/EK tanácsi rendelettel (HL L 161., 57. o.; magyar nyelvű különkiadás 14. fejezet, 1. kötet, 73. o.) módosított, a Kohéziós Alap létrehozásáról szóló, 1994. május 16-i 1164/94/EK tanácsi rendelet (HL L 130., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 14. fejezet, 1. kötet, 9. o.) 10. cikkének (3) bekezdése szerint az alap által finanszírozandó projektek támogatása iránti kérelmeket a kedvezményezett tagállam nyújtja be. Ugyanezen cikk (4) bekezdésének megfelelően a kérelmeknek tartalmazniuk kell a költségek és a hasznok elemzését.

36 Ebből következik, hogy a Kohéziós Alap keretében egyrészt a támogatási kérelmeket kizárólag a kedvezményezett tagállam nyújtja be, másrészt a költség-haszon elemzésre vonatkozó jelentés szükségszerű része az e kérelemben kötelezően szereplő információknak.

37 Jelen ügyben a költség-haszon elemzést egy bank készítette el a görög nemzeti hatóságok megbízásából. Ez a dokumentum része volt azoknak az információknak, amelyet a Kohéziós Alapra vonatkozó támogatási kérelemnek tartalmaznia kell.

38 Következésképpen, anélkül hogy szükség lenne dönteni abban a kérdésben, hogy a tagállamok által egyszerűen megküldött (de nem létrehozott) dokumentumokra kiterjed-e az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (5) bekezdése, elegendő azt megállapítani, hogy egy bank által a görög nemzeti hatóságok megbízásából készített kérdéses dokumentum egy tagállam számára készült.

39 E körülményekre tekintettel azt a következtetést kell levonni, hogy az alperes nem követett el hibát, amikor a dokumentumot tagállamtól származónak minősítette.

40 Egyébként jelen ügyben egyáltalán nem helytálló a felperes azon érve, amely szerint bármely harmadik személy megkerülheti az 1049/2001 rendelet alapján őt terhelő kötelezettséget azzal, hogy egészen egyszerűen megkér egy tagállamot arra, hogy küldje meg a dokumentumot az alperesnek. Már megállapítást nyert, hogy a Kohéziós Alapra vonatkozóan előterjesztett finanszírozási kérelem keretében jutott az alperes a kérdéses dokumentumhoz. A Kohéziós Alap keretében a Bizottságnak kizárólag a kedvezményezett tagállam a tárgyalópartnere. A projektek támogatása iránti kérelmeket kizárólag a kedvezményezett tagállam nyújtja be, következésképpen nem jutott volna el az alpereshez a kapott dokumentum, ha a görög hatóságok nem terjesztették volna elő a Kohéziós Alapra vonatkozó pénzügyi támogatás iránti kérelmüket.

41 E megállapításokból következik, hogy az első jogalapot az Elsőfokú Bíróság elutasítja.

A második jogalapról, amely szerint a Bizottság nem értékelte a tagállam által az elutasító véleményének alátámasztására kifejtett indokokat

A felek érvei

42 A felperes fenntartja, hogy az alperes megsértette az 1049/2001 rendelet 4. cikke (5) bekezdésének és a 2001/937 határozat 5. cikke (4) bekezdésének szövegét és

szellemét, amennyiben elmulasztotta értékelni a kért dokumentum hozzáférhetővé tételével kapcsolatban a görög állam által az elutasító véleményének alátámasztására kifejtett indokokat. Ezáltal az alperes tényleges vétójogot biztosított a tagállamnak a birtokában lévő dokumentum hozzáférhetővé tételével kapcsolatban.

43 A felperes szerint az „egyeztetni" és a „kérni" igéknek az 1049/2001 rendelet 4. cikke (4) és (5) bekezdésében, valamint a 2001/937 határozat 5. cikke (4) bekezdésében való alkalmazásából következik, hogy a tagállam által adott vélemény nem köti a Bizottságot. A „kérni" kifejezés nyilvánvaló jelentésével lenne ellentétes, ha a fent hivatkozott cikkeket úgy értelmeznék, hogy azok vétójogot biztosítanak a tagállamoknak a tőlük származó dokumentumok hozzáférhetővé tételére vonatkozóan.

44 A felperes fenntartja, hogy az intézmények birtokában lévő dokumentumok hozzáférhetővé tételére vonatkozó határozatokat csak az intézmények hozhatják meg, és a hozzáférhetővé tétel megtagadását az intézményeknek kell megindokolni az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1)–(3) bekezdése alapján.

45 A felperes megjegyzi, hogy a neki küldött két levélben az alperes a görög hatóságok elutasító véleményére és nagyon szűkszavúan az e hatóságok által az elutasító véleményük alátámasztására kifejtett indokokra hivatkozott. Semmi jele nem volt annak, hogy az alperes értékelte volna ezen indokokat. A megtámadott határozat még kevesebb információt tartalmaz a görög hatóságok által felhozott indokokra és ezen indokok Bizottság általi értékelésére vonatkozóan. A főtitkár egyszerűen a görög hatóságok által kifejtett elutasító véleményre hivatkozik.

46 A felperes véleménye szerint az alperesnek értékelnie kellett volna a görög hatóságok által felhozott indokokat, és ezen értékelésének részleteit ismertetnie kellett volna a felperesnek küldött levelekben. Az alperes úgy járt el, mintha kötve lett volna a görög állam véleményéhez.

47 A felperes szerint az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (2) bekezdése kimondja, hogy a Bizottság bizonyos feltételek esetén megtagadja a hozzáférést. Ha e feltételek egyike teljesül, akkor a Bizottságnak meg kell tagadnia a hozzáférést. Ezzel ellentétben ugyanezen rendelet 4. cikkének (5) bekezdése nem azt írja elő, hogy a Bizottságnak meg kell tagadnia a hozzáférést, csak azt, hogy a tagállam kérheti ezt a megtagadást. E kérés teljesítése ezt követően a Bizottság mérlegelésére van bízva.

48 A felperes kétségeinek ad hangot azzal kapcsolatban, hogy az iratokhoz való hozzáférés önálló szabályozásával rendelkező tagállamokban kötelező jellegűnek tekintenék a Bizottságnak a hozzáférés megtagadására vonatkozó kérelmét. Állítása szerint az alperes is elismeri, hogy ez nem így van, amennyiben megerősíti, hogy kérelmeit, „amennyire lehetséges", figyelembe kell venni. Ez azt jelenti, hogy egy ilyen egyeztetés keretében kifejtett véleménye nem döntő, és nem is kötelező jellegű abban az esetben, ha annak meghatározásáról van szó, hogy nemzeti szinten engedélyezzék-e, vagy sem a dokumentumhoz való hozzáférést.

49 A felperes szerint, ha egy tagállam úgy tekintené, hogy köti őt az alperes álláspontja, akkor ez az állampolgári jogok nyilvánvaló korlátozását jelentené ebben a tagállamban, és az alperes valódi vétójogot szerezne, anélkül talán, hogy ismerné az adott nemzeti rendszert. Álláspontja szerint mindenesetre a tagállam mérlegelési jogkörrel rendelkezik a hozzáférés engedélyezésének módozatai tekintetében, annak érdekében, hogy összeegyeztethesse saját nemzeti rendszere követelményeit a szerző jogrendszerének követelményeivel. Analógia útján bár a tagállam kérheti, hogy a Bizottság tagadja meg a hozzáférést, az alperes mérlegelési jogkörrel rendelkezik annak érdekében, hogy a tagállammal egyetértésben meghatározhassa azt, hogy miként vegye figyelembe annak aggodalmait úgy, hogy közben biztosítsa a dokumentumokhoz való lehető legszélesebb körű hozzáférést.

50 A tárgyalás során a felperes úgy érvelt, hogy az 1049/2001 rendelet 9. cikkének (3) bekezdése előírja, hogy a minősített dokumentumok csak a kibocsátó hatóság hozzájárulásával tehetők hozzáférhetővé. Fenntartja, hogy ha a közösségi jogalkotó

az említett rendelet 4. cikkének (5) bekezdésében vétójogot kívánt volna biztosítani a tagállamoknak, akkor e rendelkezéshez hasonló fordulatot alkalmazott volna.

51 Az alperes vitatja ezeket az érveket, és a jogalap elutasítását kéri.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

52 A jelen jogalapban rejlő kérdés az, hogy az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (5) bekezdése annak előírásával, hogy egy tagállam kérheti egy intézménytől, hogy az előzetes beleegyezése nélkül ne tegye hozzáférhetővé a tőle származó dokumentumot, vétójogot biztosít-e ezen tagállamnak, vagy hagy-e mérlegelési jogkört az intézménynek.

53 Emlékeztetni kell arra, hogy az 1049/2001 rendelet úgy rendelkezik, hogy elvben az intézményeknek valamennyi dokumentumot hozzáférhetővé kell tenniük a nyilvánosság számára [(11) preambulumbekezdés].

54 A harmadik személyek dokumentumai esetén a rendelet 4. cikkének (4) bekezdése kötelezi az intézményeket az érintett harmadik személlyel való egyeztetésre annak megállapítása érdekében, hogy az ugyanezen rendelet 4. cikkének (1) vagy (2) bekezdésében felsorolt valamely kivétel alkalmazható-e, kivéve ha egyértelmű, hogy a dokumentum hozzáférhetővé tehető, vagy nem tehető hozzáférhetővé. Ebből következik, hogy az intézmények nem kötelesek egyeztetni az érintett harmadik személlyel, ha egyértelmű, hogy a dokumentum hozzáférhetővé tehető, vagy nem tehető hozzáférhetővé. Minden egyéb esetben az intézményeknek egyeztetniük kell a kérdéses harmadik személlyel. Következésképpen a harmadik személyek dokumentumai esetében az érintett harmadik személlyel való egyeztetés, általános szabály szerint, előzetes feltétele az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (1) és (2) bekezdésében felsorolt hozzáférési kivételek alkalmazhatósága meghatározásának.

55 Ráadásul az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (4) bekezdése alapján az alperest terhelő, harmadik személlyel való egyeztetési kötelezettség nem érinti annak meghatározásához való jogát, hogy az említett rendelet 4. cikkének (1) és (2) bekezdésében meghatározott kivételek közül alkalmazható-e valamelyik.

56 Az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (5) bekezdéséből ellenben az következik, hogy a tagállamokra külön bánásmód vonatkozik. Ez a rendelkezés biztosítja a tagállamnak azt a lehetőséget, hogy egy intézménytől azt kérje, hogy előzetes beleegyezése nélkül az intézmény ne tegye hozzáférhetővé a tőle származó dokumentumokat. Emlékeztetni kell arra, miként az a fenti 35. pontban is kifejtésre került, hogy ez a rendelkezés a 35. sz. nyilatkozatot ülteti át.

57 Az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (5) bekezdése így a tagállamokat a többi harmadik személyétől eltérő helyzetbe hozza, mivel ebből a szempontból *lex specialist* fogalmaz meg. Ebből a rendelkezésből következik, hogy a tagállamnak lehetősége van vagy a dokumentum átadásakor, vagy azt követően azt kérni egy intézménytől, hogy az előzetes beleegyezése nélkül ne tegye hozzáférhetővé a tőle származó dokumentumot. Abban az esetben, ha a tagállam ilyen kérelmet terjeszt elő, az intézmény a dokumentum hozzáférhetővé tételét megelőzően köteles kikérni a tagállam előzetes beleegyezését. Ezen, e rendelkezéssel egyértelműen meghatározott, a tagállam előzetes beleegyezésének kikérésére vonatkozó, az intézményt terhelő kötelezettséget minden hatásától megfosztaná az, ha az intézmény az érintett tagállam ezzel ellentétes kifejezett kérésére ellenére határozhatna a dokumentum hozzáférhetővé tételéről. Ha az említett dokumentumhoz való hozzáférés megtagadására vonatkozó tagállami kérés ellenére az intézmény jogosult lenne a dokumentum hozzáférhetővé tételére, akkor a tagállam helyzete nem különbözne az átlagos harmadik személyek helyzetétől. Következésképpen, ellentétben a felperes által állítottakkal, a tagállam ez irányú kérése arra kötelezi az intézményt, hogy ne tegye hozzáférhetővé a kérdéses dokumentumot. Még ha, mint a jelen ügyben is, a tagállam nem is terjesztett elő ilyen kérést a dokumentum átadásakor, az intézmény akkor is jogosult kikérni a tagállam beleegyezését a dokumentum harmadik személyek részére történő hozzáférhetővé tételét megelőzően. Az intézmény ebben az esetben is köteles tiszteletben tartani a tagállam által előterjesztett, a hozzáférhetővé tétel megtagadására vonatkozó esetleges kérést.

58 Meg kell jegyezni ebből a szempontból, hogy a tagállam nem köteles indokolni az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (5) bekezdése alapján előterjesztett kérelmét, és egy ilyen kérelem előterjesztésekor az intézmény nem jogosult azt vizsgálni, hogy a tárgybeli dokumentum hozzáférhetővé tételének megtagadása indokolt-e a közérdek szempontjából.

59 Az intézmény feladata a tagállammal való egyeztetés az 1049/2001 rendelet 4. cikke (5) bekezdése 35. sz. nyilatkozattal összhangban álló alkalmazásának biztosítása, valamint az eljárás tárgyát képező dokumentumhoz való hozzáférés megkönnyítése érdekében, lehetővé téve adott esetben annak a tagállamnak, amelytől a dokumentum származik, hogy a hozzáférhetővé tételhez beleegyezését adja. Ha ez a tagállam az egyeztetést követően az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (5) bekezdése alapján nem terjeszt elő kérelmet, akkor az intézmény feladata annak értékelése az említett rendelet 4. cikkének (4) bekezdése alapján, hogy a dokumentum hozzáférhetővé tehető-e, vagy sem.

60 Meg kell állapítani, hogy amennyiben egy tagállam az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (5) bekezdése alapján kérelmet terjesztett elő, akkor e tagállam azon vonatkozó nemzeti rendelkezéseit kell alkalmazni, amelyek a dokumentumokhoz való hozzáférési jogot, valamint egy esetleges jogorvoslat jogi kereteit határozzák meg. Következésképpen a nemzeti közigazgatási és igazságszolgáltatási hatóságok feladata a nemzeti jog alkalmazásával annak mérlegelése, hogy engedélyezni kell-e a tagállamtól származó dokumentumokhoz való hozzáférést, valamint annak meghatározása, hogy lehet-e, és ha lehet, akkor milyen terjedelemben, alkalmazni az érintettek jogorvoslati jogát.

61 Végül a felperesnek a tárgyalás során felhozott azon érvével kapcsolatban, amely szerint, ha a közösségi jogalkotó az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (5) bekezdésében vétójogot kívánt volna biztosítani a tagállamoknak, akkor az említett rendelet 9. cikke (3) bekezdésének rendelkezéshez hasonló fordulatot alkalmazott volna, meg kell állapítani, hogy ez utóbbi rendelkezés sajátos szabályokat alakít ki az intézményektől, a tagállamoktól, a harmadik országoktól vagy a nemzetközi szervezetektől származó titkos vagy bizalmas dokumentumok hatékony védelme érdekében az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének a) pontjában meg-

határozott területeken, különösen a közbiztonság, valamint a védelmi és katonai ügyek területén. Ez a cikk meghatározza azokat a személyeket, akik e dokumentumok kezelésére jogosultak, és úgy rendelkezik, hogy a minősített dokumentumok csak a kibocsátó hatóság hozzájárulásával vehetők nyilvántartásba, illetőleg tehetők hozzáférhetővé. E szabályok különös jellegére figyelemmel meg kell állapítani, hogy nem áll fenn kapcsolat e cikk és az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (5) bekezdése között, valamint hogy következésképpen ez utóbbi értelmezése érdekében nem lehet e rendelkezésre eredményesen hivatkozni. Valójában egy tagállam általi „TRÈS SECRET/TOP SECRET", „SECRET" vagy „CONFIDENTIEL" minősítés elvben megfelel a dokumentumra vonatkozó hozzáférhetővé tételi tilalom megállapításának. Valamely tagállamtól származó más jellegű dokumentumok vonatkozásában egy ilyen tilalom csak a tagállam kifejezett kérése alapján állapítható meg.

62 Az előző megállapításokra figyelemmel azt a következtetést kell levonni, hogy az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (5) bekezdése alapján, amennyiben egy tagállam azt kéri egy intézménytől, hogy az előzetes beleegyezése nélkül ne tegye hozzáférhetővé a tőle származó dokumentumot, akkor az intézmény kötve van ehhez a kérelemhez. Következésképpen a felperes által felhozott második jogalap, amely szerint az alperes nem értékelte a kért dokumentum hozzáférhetővé tételével kapcsolatban a görög állam által az elutasító véleményének alátámasztására kifejtett indokokat, nem megalapozott.

Az indokolási kötelezettség megsértésére vonatkozó harmadik jogalapról

A felek érvei

63 A felperes fenntartja, hogy az EK 253. cikkben meghatározott követelményt megszegve az alperes a megtámadott határozat indokolására vonatkozó kötelezettség megsértésével jogi hibát követett el. Álláspontja szerint a görög állam által kifejtett indokok alperes általi értékelésének elmulasztása az indokolási kötelezettség megsértésének minősül.

64 A felperes úgy érvel, hogy az eljárás tárgyát képező ügyben az alperes csak a görög állam által az elutasító véleményének alátámasztására kifejtett indokok ismertetésére szorítkozott. Az alperes által a felperesnek megküldött két levélben és különösen a megtámadott határozatban sehol nem szerepel a kért dokumentumhoz való hozzáférés engedélyezésének alperes általi megtagadására vonatkozó indokok kifejtése. Az alperes, mivel így járt el, nem biztosította a felperes számára, hogy megismerhesse a kért dokumentum hozzáférhetővé tétele megtagadásának alapjául szolgáló indokokat, és nem tette lehetővé a közösségi bíró számára, hogy felülvizsgálati jogkörét gyakorolja.

65 Az alperes fenntartja, hogy a megtámadott határozat indokolása teljes volt, mivel abban kifejtette a dokumentumhoz való hozzáférés megtagadásának indokait, vagyis azt, hogy a nemzeti hatóságok azt kérték tőle, hogy ne tegye hozzáférhetővé a dokumentumokat.

Az Elsőfokú Bíróság értékelése

66 Emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint egy egyedi határozat indokolási kötelezettségének célja az érintettnek elegendő tájékoztatás biztosítása annak eldöntéséhez, hogy a határozat megalapozott-e, vagy hogy adott esetben valamilyen, az érvényességének vitatását lehetővé tevő hibája van, valamint annak lehetővé tétele, hogy a közösségi bíró gyakorolja a határozat jogszerűsége feletti kontrollját. E kötelezettség terjedelme a tárgybeli jogi aktus jellegétől és elfogadásának körülményeitől függ (az Elsőfokú Bíróság T-551/93., T-231/94–T-234/94. sz., Industrias Pesqueras Campos és társai kontra Bizottság ügyben 1996. április 24-én hozott ítéletének [EBHT 1996., II-247. o.] 140. pontja, a T-46/98. és a T-151/98. sz., CCRE kontra Bizottság ügyben 2000. február 3-án hozott ítéletének [EBHT 2000., II-167. o.] 46. pontja, valamint a T-80/00. sz., Associação Comercial de Aveiro kontra Bizottság ügyben 2002. május 14-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-2465. o.] 35. pontja).

67 A megtámadott határozatból következik, hogy az világosan jelzi, hogy az alperes egyeztetett a görög hatóságokkal, amelyek azt kérték, hogy a dokumentumot ne tegye hozzáférhetővé, és következésképpen így az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (5) bekezdése alapján az említett dokumentumot nem tehette hozzáférhetővé.

68 Ebből következik, hogy a megtámadott határozat indokolása teljes volt, mivel az kifejtette a dokumentumhoz való hozzáférés megtagadásának okát, vagyis a nemzeti hatóságok azon kérését, hogy ne tegye hozzáférhetővé a dokumentumot.

69 Emlékeztetni kell ebből a szempontból arra, hogy a korábban megállapítottaknak megfelelően az intézmény kötve van a tagállam által az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (5) bekezdése alapján előterjesztett kérelemhez. E feltételek között az alperesnek nem volt lehetősége értékelni a görög állam által kifejtett indokokat.

70 Végül, még ha az átláthatóságra törekedve az alperes közölte is a felperessel a tagállam által kifejtett indokokat, meg kell állapítani, hogy az alperesnek nem feladata elmagyarázni a felperesnek azon indokokat, amelyek alapján a kérdéses tagállam az 1049/2001 rendelet 4. cikke (5) bekezdését alkalmazva előterjesztette kérelmét, mivel ez a rendelkezés nem teszi kötelezővé a tagállamok számára, hogy e kérelmüket megindokolják.

71 E megállapításokból következik, hogy a harmadik jogalap nem megalapozott.

A negyedik jogalapról, amely szerint a Bizottság nem vizsgálta meg a kért dokumentumban szereplő információkhoz való részleges hozzáférés engedélyezésének lehetőségét

A felek érvei

72 A felperes fenntartja, hogy az alperes az 1049/2001 rendelet 4. cikke (6) bekezdésének megsértésével jogi hibát követett el azáltal, hogy nem vizsgálta meg a kért dokumentumban szereplő és a kivételekkel nem érintett információkhoz való részleges hozzáférés engedélyezésének lehetőségét.

73 A felperes megjegyzi, hogy az alperes, kérelmével ellentétben, a Kohéziós Alap pénzügyi támogatása iránti kérelemnek a költség-haszon elemzés főbb aspektusainak rövid leírását tartalmazó részét, és nem a tanulmány teljes szövegét közölte vele. Ez a közlés nem felel meg az 1049/2001 rendelet 4. cikke (6) bekezdésében meghatározott követelményeknek, mivel ez a leírás nem képezi a kért dokumentum e rendelkezés értelmében vett részét.

74 A felperes úgy érvel, hogy a tagállamnak a hozzáférés megtagadására irányuló kérelme ellenére, mivel az alperes köteles a lehető legszélesebb körű hozzáférést engedélyezni a dokumentumokhoz, meg kellett volna vizsgálnia a részleges hozzáférés engedélyezésének lehetőségét. Mivel az alperes még csak nem is vállalkozott annak meghatározására, hogy részleges hozzáférés engedélyezhető-e, jogi hibát követett el (a fenti 29. pontban említett Tanács kontra Hautala ítélet 29. és 30. pontja, valamint a fenti 29. pontban említett Hautala kontra Tanács ítélet 85–88. pontja).

75 Az alperes vitatja ezen érveket, és a jogalap elutasítását kéri.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

76 Az 1049/2001 rendelet 4. cikke (6) bekezdésének megfelelően, ha a fenti egy vagy több kivétel bármelyike a kért dokumentumnak csak egy részét érinti, a dokumentum fennmaradó részei hozzáférhetővé tehetők.

77 A megtámadott határozat nem említi azt, hogy az alperes foglalkozott-e a kért dokumentumhoz való részleges hozzáférés engedélyezésének lehetőségével. Mindenesetre meg kell jegyezni, hogy miként arról a felperest is tájékoztatták, az érintett tagállam teljes mértékben tiltakozott a dokumentum egészének hozzáférhetővé tétele ellen. Mivel az alperes kötve volt ehhez a kérelemhez, ezért e dokumentumhoz való részleges hozzáférés sem volt lehetséges. E körülmények között meg kell állapítani, hogy az említett dokumentumhoz való részleges hozzáférés megtagadásának indokait ki nem mondottan, azonban szükségszerűen tartalmazta a tagállam kérelme.

78 Ebből következően a jogalapot el kell utasítani.

79 A fentebb kifejtettek teljességére figyelemmel a kereset egészét el kell utasítani.

A költségekről

80 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperes pervesztes lett, az alperes kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (harmadik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A keresetet elutasítja.

2) A felperest kötelezi a költségek viselésére.

Azizi Jaeger Czúcz

Kihirdetve Luxembourgban, a 2005. március 17-i nyilvános ülésen.

H. Jung
hivatalvezető

M. Jaeger
elnök